

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 24

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

27 årg.

12 Juni.

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

1910.

Evangelii framgång.

Apg. 16: 11—15.

Barnabas och Paulus hade fullbordat sin första missionsresa, som sträckt sig över ön Cypern och en del av Mindre Asien. Sedan de återkommit från denna resa, besökte de apostlamötet i Jerusalem och sändes jämte Judas och Silas till Antiokia i Syrien och stannade där en tid. Barnabas och Paulus skildes sedan från varandra. Den förre åtföljdes av Markus, den senare av Silas. Längre fram hade Paulus till sina medhjälpare även Timoteus från Lystra och den älsklige läkaren Lukas, som skrivit evangeliet, som bär hans namn, jämte apostlagärningarna.

Vår text för denna dag visar oss kristendomens första intåg i Europa.

Genom en uppenbarelse av Gud hade Paulus och Silas blivit kallade att gå till Macedonien. Här stannade de först i staden Filippi några dagar. På sabbaten gingo de utom stadporten till en plats, där åtskilliga judar och bland dem några kvinnor hade kommit samman till bön.

För denna lilla skara var det evangelium om Jesus första gången förkunnades i vår världsdal. Bland andra, som här i Filippi kommo till tron på Jesus, nämnes särskilt en purpurkrämerska, Lydia. Hon var redan förut enligt judisk sed en gudfruktig kvinna, men när hon lyssnade till evangelium, öppnade Gud hennes hjärta, så att hon blev en kristen.

Lydia synes hava varit en förmögen kvinna, som ägde ett rymligt och gott hem jämte många biträden i sin affär. Dessa blevo troende kristna likasom hon själv. Därför blev hon jämte allt hennes husfolk genom dopet upptagna i den kristna församlingen.

Då nu en människa blir en sant troende, blir hon även offervillig och gästfri. Sålunda inbjöd Lydia Paulus och Silas att bo hos henne och bliva hennes gäster under deras vistelse i staden Filippi.

Men på samma gång evangelium vann framgång i denna stad, reste också fiendskapen sitt huvud. Där fanns nämligen en slavinna, som ägde en spådoms ande. Genom sin spådom förskaffade hon sina herrar en icke så liten inkomst. Denna kvinna följde efter Paulus och Silas och ropade: "Dessa människor äro Guds, den högstes, tjänare, som för oss förkunna frälsningens väg". Och detta gjorde hon många gånger.

Paulus var rädd om sitt rykte. Han ville inte, att människorna skulle få den föreställningen, att han hade något gemensamt med en spåkvinna. Därför bjöd han spådomsanden gå ut från kvinnan. Detta förbittrade hennes herrar, som nu gingo miste om sin inkomst. De överfölo Paulus och Silas och förde dem fram för stadens styresmän. Folkskarorna kommo i raseri, och styresmännen lät slita av apostlarne deras kläder och piska dem samt sätta dem i fängelse.

På detta sätt blevo evangeliets förkunnare lönade av hedningarne. Men Paulus och Silas blevo ej modfälda, fastän man slagit dem mycket. De lovsjongo Gud under natten i fängelset, och fångarne hörde på dem. Då blev hastigt en stark jordstöt, så att fängelsets dörrar sprungo upp och allas bojor löstes. Fångvaktaren kom inrusande, och när han såg alla dörrar öppna och alla fångar lösa, tänkte

han draga sitt svärd och döda sig själv. Men då ropade Paulus: "Gör dig själv intet ont! Vi äro alla här".

Sedan ljus blivit tänt, föll han ned för apostlarnes fötter och sade: "Herrar, vad skall jag göra, att jag må varda frälst?" Paulus sade: "Tro på Herren Jesus Kristus, så varder du och ditt hus frälst". Apostlarne följde nu fångvaktaren in i hans bostad. Han gav dem mat och skötte om deras sår, och Paulus och Silas förkunnade evangelium för honom och hela hans hus. Och de trodde och blevo döpta.

Följande morgon sände stadens styresmän bud till fängelset: »Släpp dessa män lösa!» Fångvaktaren framförde styresmännens budskap, men Paulus sade: »De hava hudflängt oss offentligen utan rannsaking och dom, ehuru vi äro romare, och kastat oss i fängelse, och nu vilja de hemligen driva oss ut. Nej, icke så, utan må de själva komma och föra oss ut».

När de hörde, att Paulus och Silas voro romerska medborgare, blevo de rädda och kommo och bådo dem om tillgift och förde dem ut. Då gingo apostlarne ut och kommo till Lydia, där de troende hade samlats för att säga farväl till de två lärarne.

I Filippi uppstod sedan en stor kristen församling, som städse blev till glädje och tröst för Paulus under hans fortsatta verksamhet i Herrens tjänst. Han kallar denna församling "sin fröjd och sin krona".

Vi, som nu äro barn, böra liksom purpurkrämerskan i vår text gärna lyssna till Herrens ord i hemmet och i söndagsskolan och varhållst det läses för oss. Då vill Herren öppna vårt hjärta och våra sinnen till tro och gudsfruktan. Därigenom bliva vi ett glädjeämne för föräldrar och lärare, så att dessa kunna kalla oss för sin fröjd och sin krona.

J. B. Gauffin.

Botad.

Där satt han nu och grät i den mörkaste vrån i stallet, den stackars lille Josef, ende sonen till baron S. på Sjövik. Det hade varit en förskräcklig dag. Han skämdes, så att han måste gömma ansiktet i händerna.

Josef och trädgårdsmästarens August hade vuxit upp tillsammans och voro mycket goda vänner. Och då August befanns äga ett mycket gott läshuvud, fick han undervisning tillsammans med baronens son, som läste för en informator. Men det var ingen lätt sak att få bukt med det styva sinnet hos den lille arvingen till det stora godset, ty han var häftig och egensinnig och därtill ganska lättjefull. Om det någon gång hände, att läraren berömde August, som alltid var flitig och uppmärksam och ständigt kunde sina läxor, så kunde Josef bli så förbittrad på sin annars mycket avhållne lek-kamrat, att han inte talade med honom på flera dagar.

Baronen var mycket bedrövad över sin gosse och sökte genom stränghet få bukt med hans oarter, men modern, som ständigt var sjuklig, kunde ingenting göra för honom annat än bedja till Gud. Hon visste också, att detta var bästa sättet att hjälpa hennes kära gosse. Herr Lagerström, informatorn, var också en flitig bedjare. Han läste Guds ord med gossarne under lektionerna och fann i August en ivrig lärjunge.

“Om jag sluppe höra de där långgrandiga predikningarna ändå!” sade Josef, när August en gång påstod, att han längtade efter kristendomstimmarna. “Om jag kan rida bra på min ponny och för resten blir en anständig människa, så fordrar Gud säkert ingenting mera av mig.”

Men då han satt inne hos sin mor, då kom allt det bästa i hans kraktär i dagen, han var vek och vänlig, nästan öm i sitt sätt emot henne, och för varje gång blev hennes hjärta fullt av hopp

och tillförsikt, att Josef ändå en gång skulle bli ett Guds barn och frimodigt bekänna sig vilja tillhöra honom.

I dag hade det dock varit en särdeles svår dag för Josef. August hade läst sin läxa väl och fått beröm av läraren, men Josef hade måst sitta efter. Detta hade grämt honom förfärligt, ty han hade fått löfte att rida ut med Frans, stall-drängen, när lektionerna för dagen voro slut, och nu måste han i stället sitta inne och skriva om sin uppsats. Så gement av läraren! Han hade haft sin ridpiska instucken i stövelskaftet för att vara tillreds; nu tog han fram den och började kraftigt bearbeta bordet med den i stället för att skriva.

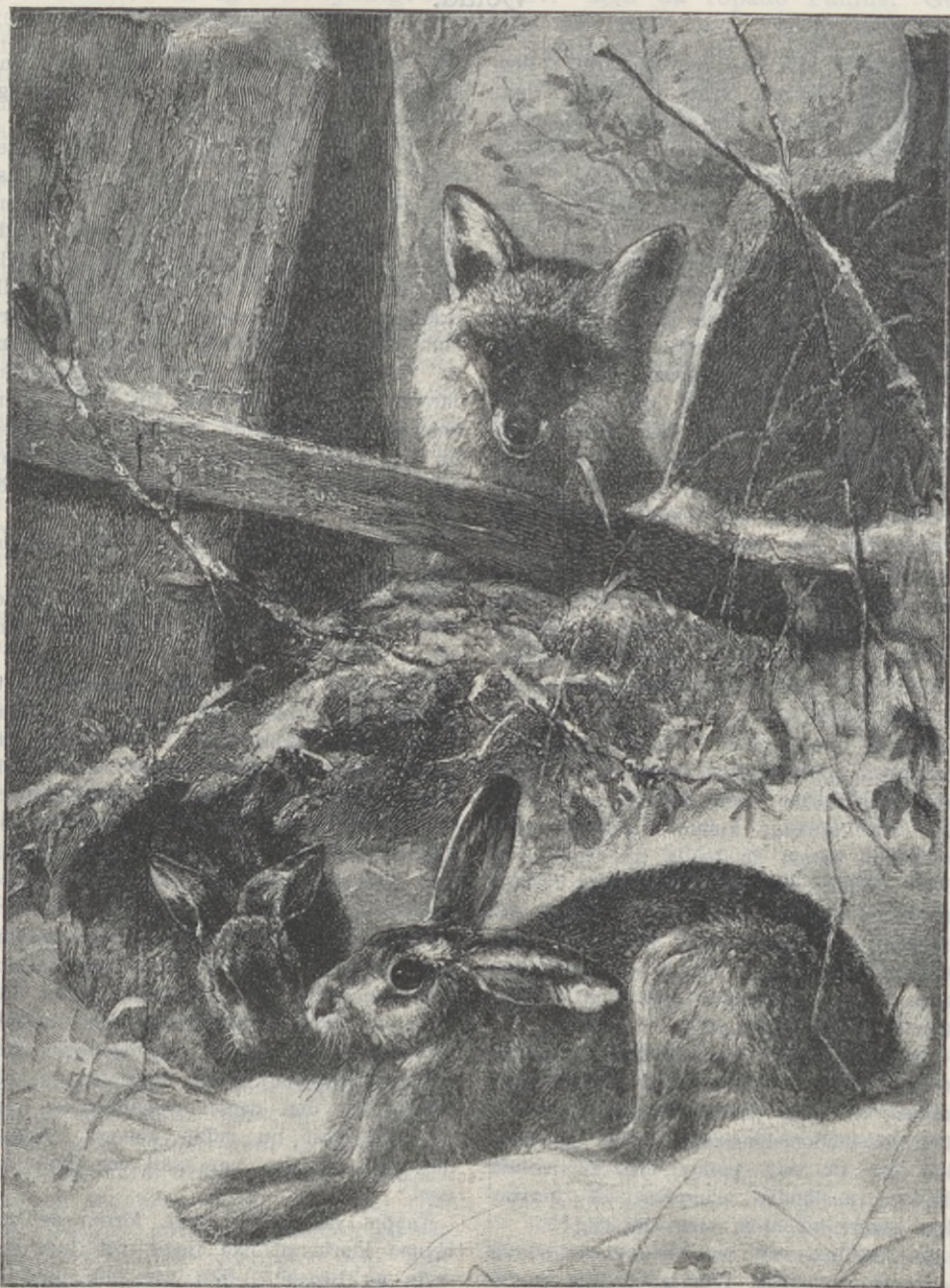
Plötsligt öppnades dörren och August kom in.

“Kan jag inte hjälpa Josef på något vis?” frågade han blygt. “Jag är ledsen, att — —”

Han fick ej fullborda meningen, ty knappt hade Josef fått sikte på honom, förrän han skrek: “Jaså, ditt dygdemöster, tänker du håna mig?” Och i sin vilda förbittring höjde han ridpiskan och slog lekkamraten tvärs över ansiktet. Han tänkte icke på var slaget skulle träffa, han blott gav efter för sin hejdlösa vrede.

Men när August, som annars alltid tyst fördrog vad som vederfors honom av vännen, nu med ett gällt skrik störtade omkull på golvet, var vreden genast försvunnen. Med häftig förskräckelse betraktade den vilde pojken ett ögonblick den orörliga kroppen, sedan ilade han ut och ropade till den gamla trotjänarinnan Anna, som just nu mötte honom: “August har gjort sig illa, var snäll och hjälp honom.”

Knappt var ordet utsagt, förrän det blev honom klart, att han ljugit, och han rod-nade av blygsel. Han var inte bara en vildbasare, han var också feg — o, så gement! Om nu August skulle dö — huru ginge det då?

STACKARS JÖSSAR.

I sådana tankar satt Josef i stallet på en knippa halm och visste sig ingen råd för ångest och förskräckelse. Huru länge han suttit så, visste han icke, när plötsligt ljudet av fotsteg väckte honom. — Han höll andedräkten för att lyssna.

“Det var då gott att doktorn fanns i byn“, hörde han herr Lagerström säga, “då är åtminstone ingenting försummat. Men han tror, att ögat är allvarsamt skadat.“ Josef ryste.

Nu hörde han fadern säga: “Jag undrar, vart Josef, den slyngeln, tagit vägen. Det är ju bevisat, att det var ett slag av piskan, som träffat August så olyckligt, och icke en stöt. Att min son kunde ljuga så, det hade jag icke trott. Nu gömmer han sig undan också, och min stackars hustru blir så orolig för honom. Men denna gång skall han eftertryckligt bestraffas, så att han inte glömmet det i hela sitt liv.“ (Forts.)

”Stackars Jössar”.

Med teckning.

Stackars Jössar, hur går det nu? Ni ha ju låtit Mickel rävsmyga sig alldeles in på er. Han tror visst inte sina egna ögon, när han upptäcker ett så eftersökt och efterlängtat byte.

Men varför tar han inte ut språnget och hugger sina vassa tänder i den första bästa av de två? Han har hört ett hundskall inte långt borta, och han vädrar en jägare i närheten.

Jössarne ha hört precis detsamma som Mickel, och därför ha de glömt att fly för denne. De ha visst inte ens upptäckt honom, där han smugit sig på dem så listigt, som endast en räv kan smyga.

Men hundskallet kommer allt närmare. Mickel har slutit gapet och Jössarne tryc-

ka sig hårt mot marken och invänta rätta ögonblicket för att kasta sig upp till språng.

Men nu är det för sent för dem att fly, ty jägaren är kommen inom skotthåll. Pang! — Där ligger Mickel. Pang! Där träffas en av hararne i språnget. Jakt-hunden tjuvar av glädje över att ha kunnat spåra upp ett sådant villebråd, och jägaren myser i skägget över sin jaktlycka.

Men det är ännu en, som är glad, och det är den andra haren, som sluppit undan med blotta förskräckelsen. Han satte av i vildaste flykt djupt in i skogen, dit inte ens jakthunden kunde följa honom och där ingen spårsmå fanns.

J. B. Gauffin.

Hans och Greta.

Med teckning.

Hans och Greta
skola meta,
solen skiner, sjön är blå,
jag kan undra, vad de få.

Få de gädda,
bli de rädda!
Du må tro, hos lillebror
intet hjältemod det bor.

Om han nappa',
aborrpappa,
gick det nog på samma sätt;
det är svårt att välja rätt.

“Men du Greta,
du ska' veta“,
pratar Hans, “en liten sill
kan få komma, om han vill.

Tar du hit en
fin och liten
rar ansjovis är det bra,
den ska' far till kvällen ha.“

Hans och Greta
skola meta,
solen skiner, sjön är blå!
Säg vad tror du att de få?

Strömming får du,
det förstår du,
också ta, ifall du kan,
den jag känner nog, minsann.

ELLA.

HANS OCH GRETA.

Medlidande.

(Forts. fr. n:r 22.)

“Ja, och på kvällen i skymningen få vi allesammans gå genom byn igen, och var och en av oss skall bära en kulört lykta med ett brinnande ljus — det blir vackert, eller hur?”

Elisabets ögon strålade. “Ack, om jag genast kunde få tala om detta för mor!” ropade hon. Och alla de små flickorna hoppade omkring och jublade. “O, så roligt, så roligt!”

“Och så ska vi gå i led, två och två; var och en får ta sin bästa vän vid handen”, sade Augusta. “Du och jag gå tillsammans — säg, Elisabet?”

“Nej, nej,” sade de andra. “Du skall gå med mig, Elisabet.” — “Nej, med mig!”

Så ljöd det om vartannat. Elisabet rodnade och såg förlägen och obeslutsam från den ena till den andra. Då föll hennes blick på Rosa, som stod på avstånd, liksom om allt detta icke anginge henne. Ibland kastade hon dock mörka blickar på kamraterna.

“Vem skall gå med Rosa?” frågade Elisabet ängsligt, “hon kan väl inte ändå gå ensam på skolfästen?”

Då blevo de muntra flickorna mycket betänksamma. De viskade till varandra: “Vill inte du gå med henne?” Men alltid ljöd svaret: “Nej, nej, inte jag.”

“Vet ni vad — vi äro precis femton — då är Rosa udda, ser ni,” utropade Augusta triumferande.

“Nej, då måste tre gå tillsammans i sista ledet,” bestämde Elisabet myndigt och ivrigt. Men de två, som skulle gå i sista ledet, ropade: “Nej, med den smutsiga och trasiga Rosa vill vi inte gå, det säger vi bestämt ifrån.”

“Men hon är ju så fattig, vi måste ha medlidande med henne”, invände Elisabet.

“Ja, gå du med henne, om det gör dig så ont om henne”, ropade kamraterna. “Men du vill nog inte du heller — icke sant?”

Elisabet svarade icke. All glädje hade försvunnit ur hennes ansikte. Hon såg på

sina kamrater och på den stackars Rosa — två heta tårar rullade utför hennes kinder, man såg att det var en häftig strid inom henne. Då sprang Augusta ivrigt fram till henne.

“Var lugn du, Elisabet”, viskade hon i vännens öra, “lärarinnan tillåter nog inte, att hon går ensam; hon säger helt enkelt åt de två sista: ‘Ni tre gå tillsammans’, och då måste de lyda.”

Elisabet såg osäkert på henne genom de glittrande tårarna. “Tror du verkligen det?” frågade hon.

“Alldeles säkert”, försäkrade Augusta. “Och för resten — det är just lagom åt Rosa, att ingen vill gå hand i hand med henne. Varför är hon så smutsig jämt? Hon kunde väl tvätta sig åtminstone, fast hon är fattig, och då skulle vem som helst gärna gå tillsammans med henne.”

“Det är då sant”, sade Elisabet något lättad och torkade sina tårar.

“Och hon stjälar ju så ofta våra frukostsmörgåsar, den stygga ungen”, fortfor Augusta. “Var icke ledsen över henne du, käraste Elisabet, det är hon rakt inte värd. Och så går du ju med mig — eller hur? Jag har så mycket glatt mig åt det.” — Därpå fortfor hon att prata om allt möjligt, om skolfästen, om en plats nere vid sjön, där det växte stora, härliga förgät-mig-ej. Hon undrade, om inte Elisabet ville gå med henne till handelsboden och se på kulörta lyktor. Där funnos några, som föreställde solen och månen, och andra, som voro tryckta med blommor och fåglar. Därefter undrade hon, vilken klänning hon skulle ha, och hon fortfor att prata, tills dess Elisabets samvete fullständigt bragts till tystnad, medan hon ivrigt lyssnat till vännens prat.

* * *

I ett ljust, vackert rum, genom vars öppna fönster ett äppelträd med blommande grenar sakta sågs vaja för vinden, satt Elisabets mamma och fäste blåa

sidenrosetter på en luftig, vit klänning. Bredvid henne stod korgvagnen, där lilla syster för tillfället slumrade ljuvt. Allt runtomkring var så stilla och fridfullt, endast vägguret pickade och en bofink hördes muntert sjunga i äppelträdets grenar.

Då hördes lätta steg på trädgårdsgången, och strax därpå syntes Elisabet i dörren med skolväskan på armen. Då hon såg sin mammas sysselsättning, gav hon till ett litet jubelrop.

”Min fästklänning! — O, lilla mor!”

Modern höjde tyst pekfingret. ”Tyst, tyst, lilla syster sover.”

Elisabet såg litet häpen ut och smög sig nu på tåspetsarna fram till modern. En stund stod hon tyst och såg på.

”Så vackert du gör det, mamma — åh, så glad jag är!” viskade hon och såg med ett lyckligt leende på den vackra klänningen. Men plötsligt blev hennes glada lilla ansikte allvarsamt och tankfullt.

”Mamma lilla,” sade hon tyst och lade smekande sitt huvud mot hennes axel, ”om en flicka är stygg och lat och smutsig och bara gör förtret åt de andra barnen, då är det väl bara rätt åt henne, om ingen vill gå tillsammans med henne på skolfästen?”

Modern såg överraskad upp på sin lilla flicka.

”Känner du då någon sådan flicka, Elisabet?” frågade hon vänligt.

Elisabet nickade. ”Ja, mamma, Rosa i vår klass är just en sådan, du kan inte tro, så ful och stygg hon är! Tänk bara — hon stjal till och med ibland våra smörgåsar ur väskorna.”

”Och nu vill ingen av flickorna gå tillsammans med henne ut till skogen?”

”Nej, ingen enda.” Elisabet skakade eftertryckligt sitt huvud.

”Vilka äro då hennes föräldrar?” frågade modern vidare.

”De äro döda,” svarade Elisabet litet nedslagen. ”Rosa bor tillsammans med en hel hop gamla gummor på fattighuset, och på sommaren vallar hon getterna hos storbonden i byn.”

Då såg modern mycket allvarsamt på sin lilla flicka. ”Stackars barn!” sade hon deltagande. Elisabet sänkte sitt huvud under denna blick och såg förlägen ned på golvet.

”Skall jag skänka henne någonting?” Modern skakade sakta på huvudet.

”Jag vet någonting bättre, min flicka, någonting riktigt gott och snällt.”

Nu började lilla syster röra på sig, och modern måste taga upp henne ur vagnen och ge henne sin mjölkflaska för att lugna henne. Snart låg barnet alldeles stilla på hennes knä med de stora, svartblåa ögonen vidöppna, och modern såg med en tankfull blick ned på den lilla varelsen.

”Så lillan tittar på oss, mamma”, viskade Elisabet.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 20—26 Juni 1910.

M. 20. Apg. 17: 1—12. PAULUS I TES-SALONIKA OCH BEREÄ.

T. 21. v. 1—3. Paulus undervisar i Tes-salonika.

O. 22. v. 4. Församlingen i Tessalo-nika bildas.

T. 23. v. 5. Judarne ställa till upplopp i staden.

F. 24. 6—9. Jason och några andra tro-ende släpas inför stadens styresmän.

L. 25. v. 10. Paulus och Silas fly till Berea.

S. 26. v. 11—12. Deras verksamhet där.

Söndagsskoltext för den 19 Juni.

4 Sönd. e. Trefaldighet.

Paulus i Tessalonika och Berea.

Apg. 17: 1—12.

Minnesvers: Joh. 5: 39. I rannsaken skrifterna, emedan I menen eder hava evigt liv i dem, och dessa äro de, som vittna om mig.